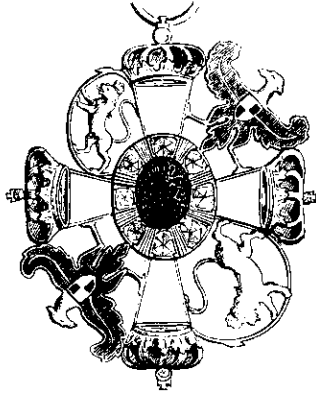

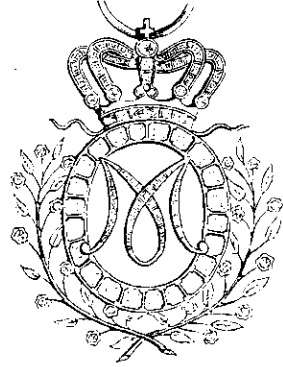
Lid været den store Høbs fredelige Feltraab, og det gjenslyder den Dag idag, kun modificeret efter de ydre Forhold; ogsaa i Englands Hovedstad løb det hin 10de Marts, og løb med Kraft fra Almuen, fra den lavere Middestand. Det er dens Repræsentanter vi see for os paa dette Billede, Folk af alle Aldere og af begge Køn, ligesaa den tykke Grønthandlerse til Gade-seieren og Skopudseren. I Alles Ansigter seer man den samme Glæde, ikke just over Dagens Høstideligbed, men over den forventede Fornøielse og maaskee allerede blot over det at være med og faae sin Billest. Det er et ægte engelsk Folkefesteri.

L'Union parfaite.

Den væbnede Arm.

Mathildeordenen.

Fra en Reise i Norge.

V.

7. Over Høifjeld til Romsdalen.

Norge maa, taget i det Store, nærmest betragtes som en Høiflette, fra hvilken enkelte høie Fjeldtoppe hæve sig, og i hvis dybe Keener Bunden i Øst er Dal og i Vest er Fjord. Man har derfor ikke seet Hovedtrækket i Norges naturlige Pysfognomi, hvis man ikke har vandret over Høifjeldet. Man maa forlade Dalen med dens Befolkning, Frugtbarhed og Trævæxt, lade Høiberne paa 2000 Fod, hvor endnu een pCt. af Befolkningen boer, under sig, og stige 3-4000 Fod op over Høifjeldet; thi her ligge de store Høifletter, der stryge over Fjeldens Ryg, hvorfra Landets høieste Tinder atter hæve sig til den dobbelte Høide.

Høifletten er en svagtølget Steenslade, der paa store Bidder er næsten jævn, men saa afbrydes af Strækninger, hvis smaa, skarptantede og paa Smalsiden fillede Steenslader minde om en størkende Størpes Reven og Udskillen i Krytaller; under Fjeldtoppene er den atter afbrudt af „Urer“, Steenmarker, hvis større og mindre Bløkke ligge vælte mellem hverandre i chaotisk Uorden. Plantevæxt mangler vel ikke overalt, men den bestaaer hovedsagelig af det graalige Kendsdyrmos; enkelte smaa Bunde oplyste hvidt og her den søde Ørken og naar Solen skinner, kan Landskabet, med den mørke fenebde Forgrund, de lysende Sneefjelde hele Synstrebens rundt og den dybe Tausched, vel gjøre et ophøiet og deligt Indtryk. Men dækker Laage Udsigten, saa at kun det Nærmeste viser sig, da er Alt mørkt og koldt, og man søger med Længsel et venligt Billede, men forgyves; thi, som Welhaven skildrer det i Eivind Vold, kun den gølle Ørken ligger for En

„som et uhyre søndret Skjold, til Minde om en Urtidsdyst, da Fjeldet tordnet Bryst mod Bryst.“

Dog stundom oplives Høifjeldets Øbe; Nenen streifer over Steensletten, baade enkeltvis og i Flokke, og da kan der selv i disse kolde Regioner finde spryge Optrin Sted, især om Høsten, i Brunstiden.

Da jeg, med Fører fra Steaker i Lom, gik over Høi-

fjeldet i lige nordlig Retning til Loordalen, var det min Agt, efterat have overnattet i en af Fjelddalens Sætere, den næste Dag at fortsætte Vandringen i samme Retning over det høie Digervarden; men da Laage berøvede Høifjeldstouren dens Interesse, fulgte jeg Loordalen og gik gennem Læsje til Romsdalen.

omtrent 40 norske Mil til Dalens nederste Ende, kun at faae den Skjønnes fremstrakte Fod at see, men ikke den fortryllende Figur, som hun ofte holder i det tætteste Laagesløv. Da maa man sandelig have Taalmodighed og bede om godt Veir; er man udholdende, forbarmer den Stolte sig nok tilfids og viser sig i en saa majestætisk Ynde, at man ingenlunde angreer de Offere, man har bragt for at nyde det fortryllende Skue.

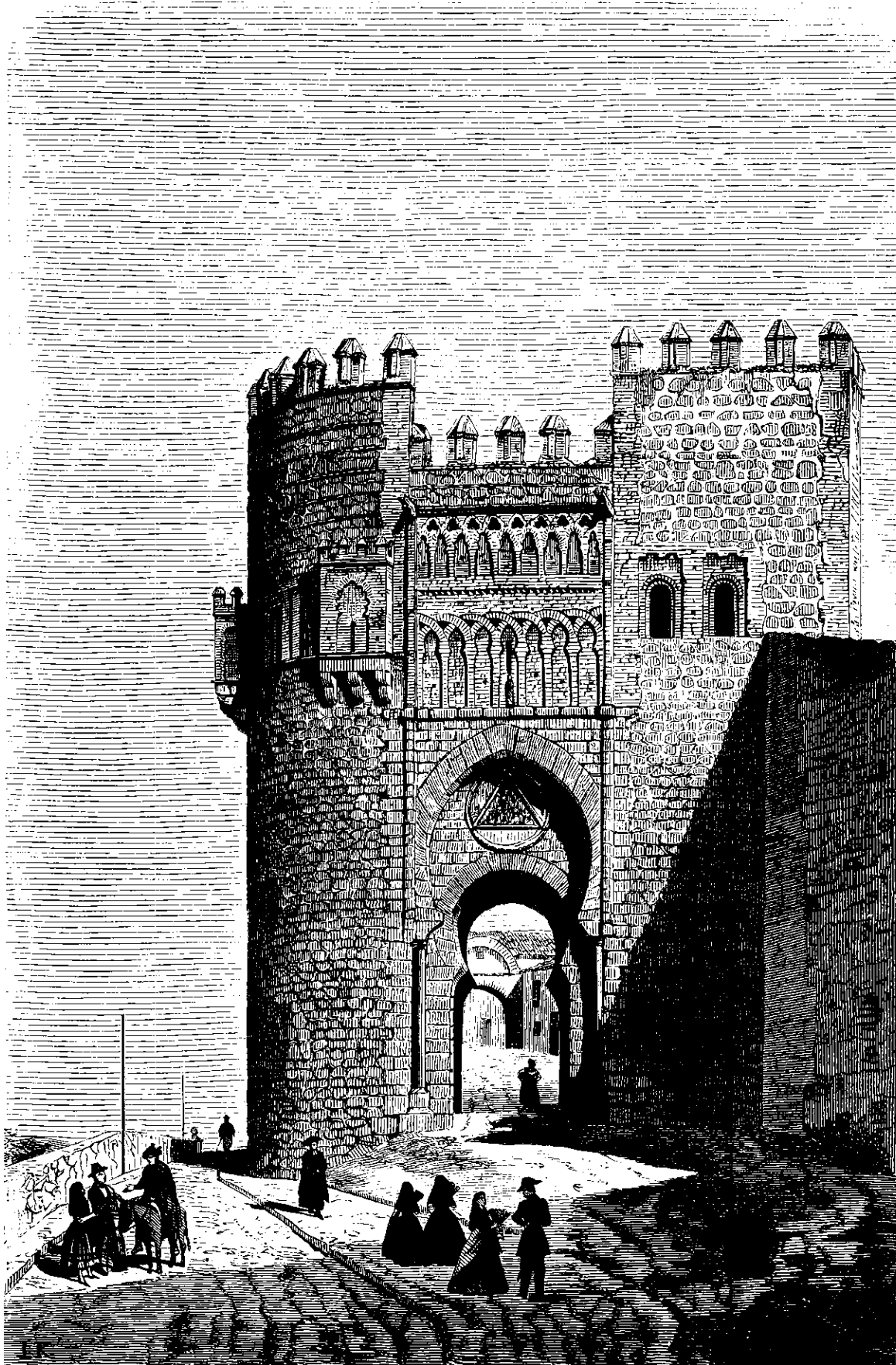
Kommer man fra Læsje, træder man omtrent ved Nyfluen ind i Romsdalen og naaer, efterat have fulgt Rauma en Miilsvei, det første Fald, den danner, Slettafossen, der ikke er meget høit, men udmærker sig ved den maleriske Kløft, gennem hvilken den sammenpresede Vandmasse styrter sig. Over Fossen ligger en Bro, hvorfra man seer videre frem i Dalen, der i sin først halve Længde, indtil den bøier af i lidt meer nordvestlig Retning, endnu ikke viser Romsdalens Charakter i dens hele Storhed, men danner ligesom en vellykket Forhal, der med den grønne, stumme Rauma i den smalle, enkelte Steder brylede Dalbund, med de rigt med mange Slags Løv- og Naaletræer og med stumme Vand-aarer drapperede Fjeldsider, og med en af bratte Fjeldvægge med Sneedække foroven danner Baggrund, lader Vestneren ane og forbereder ham paa den storstilede Natur, der viser sig, naar han følger Dalens Dreining. Da blive Formerne mere storlaebe; Dalens Vægge nærme sig hinanden; de ere foroven næsten lodrette, men forneden kile deres mægtige Styrtinger sig ind imellem hverandre, saa at Rauma gennem Dalbunden maa bryde sig et Sikakløb, som ogsaa Veien følger i Bugter, gennem Elletrat og forbi enkelte Gaarde. Nu bliver Eggen mere og mere gigantisk grupperet, indtil man naaer dens dristigste og skønneste Fjeldformer i Romsdals-hornet og Troldtinderne, hvis opadstræbende Skikkeser og fintudmeislede Enkeltheder danne et Naturens Sidslyste til Konstens gothiske Kirketaarn. Men mere herom næste Gang.

Erindringer fra Rhinen.

(Af Dr. H.)

(Stumming.)

Man maa see Köln paa en Fesdag. Det larmende Handelsløv ved Floden, Eastvogtenses Tummel paa Gaderne forstumme; men Byen er derfor ikke stille og død. Tvertimod, der er et muntert, sum-mende Liv lige fra Morgenslun-

Puerta del Sol i Toledo, tegnet af J. Kornerup.